

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Rambla, 10 pral.

Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOURS SI TÉ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, 1'25 pts.

Un número solt, DEU cts.

Biblioteques populars

I

Un comensament

Pot esser que sí, qu'el nostre país quedi dins una mica d'ombra oscurantista. Pot esser que sí que no hagi arribat a encendre-se al mig de noltros aquestes flames rotges de la destrucció que volien fer passar per tot el mon els qui desitgen ferne *tabula rasa* per eremiser-hi noves formules de vida o de mort.

Pero al mig de la bella llum — que ja mos basta — qu'enllumina les nostres coses, se van aixecant institucions i organismes acondicionats per atendre les necessitats qu'els temps van duguent. Unes mes aviat que les altres, totes arriben.

Ningú dupta qu'avui i de cada dia mes, la gran palanca que mou i mourà els pobles es la *prensa* i el *llibre*. La set insaciable del nou temps demana que tots el que s'interessen o tenen obligació de preocuparse del pervenir del poble, heu tenguin ben en compte, perque sino, l'aigo que se beurrà vendrà — si en vé molta — infectada de males coses que exten la seva malicia a molts dels qui la tasten.

Tenguent en compte això, i sobre tot, tenguent en compte que an a qui te set, no li han de privà el beure, sino donar-li aquella aigo que li convé, el benemerit rector de Manacor D. Rafel Rubí, ha creat una biblioteca popular circulant, que vé a omplir un buit dins aquella població, buit que se sent per tot arreu a tots els pobles de Mallorca, i fins i tot a ciutat.

Aixi com amb la seva constància el Sr. Rubí, ha vist com pedra darrera pedra s'aixecava la nova església, el seu somni major. Aixi mateix, faltava reedificar el seu *poble* d'ànimes. Aixi mateix falta reedificar-los tots.

Aquesta altre pedra qu'ha posada — la biblioteca popular — es de les mes sòlides. Enhorabona i envant!

EL SEMBRADOR.

Adeu Mancomunitat!!

Som mallorquins, però amb una deixa musulmana. Fins quin sigle patirém un patriotisme que sols el sentim d'una manera continuada per l'*ensaimada*? La Mancomunitat d'Ajuntaments que era una esperança d'alliberació contra el caciquisme que mos desgo-

verna, mor, mor perque va neixer amb un pecat d'origen, que era el de donar entrada, al secretaris, que la majoria son la personificació *oficial* del caciquisme rural. Mor perque els qui la dirigien volen abaixar el cap davant quatre cacis, que per no perdre l'anomenada n'han fetes de les seves.

Seguirem amb l'imperi del caciquisme. Fins quant? fins que hi hagi vertaders mallorquins, vertaders patriotes que amb un gest noble se rebel·lin quantre aquesta tirania, quantre aquesta vergonya mallorquina.

La Mancomunitat d'Ajuntaments, mor, i amb ella una esperança d'alliberació.

Som uns perfectes mallorquins, que això de perfectes es pot traduir per uns perfectes musulmans.

Prengui exemple la nostra Mancomunitat de la catalana; quantes no n'ha hagudes de passar, quantes n'ha hagudes de sufrir de destrelades dels de Madrid, tot perque? imcomprensió, desconeixement de la gran obra realisada, tot per ganes de maniar, d'ofegar el desvetlament regional, idò pensin que aquí, maldament que estiguem més lluny de Madrid, tenim uns perfectes homos representatius de Madrid i *su estepa*, aquí hi ha una prolongació del poder central que canvia segons els temps variable de la política, pero aquets vents son sempre centralistes.

I centralistes solament ho poren esser els qui viuen, sigles enrera, i els qui encara hei viuen son els *d'allà* els qui no mos entenen perque parlam en mallorquí.

FONTCUBERTA.

PROSA AL VENT...

L'Exposició Regional

IV

Amb aquest número s'acaba la meva crítica sobre l'Exposició que tant ha dat que parlar.

SEGONA SECCIÓ.—Pintura forastera

1.er premi:—«La ferida de la muntanya», Tito Citadini.

No tenim res que dir referent a la conseció d'aquest premi, està ben dat; solsament hem de fer constar el nostre sentiment p'el poc esforç que la dita obra representa. En Citadini demostrà amb altre ocasió una maestria i talent molt superior a lo actualment exposat, que si bé m'agrada no deixa d'esser un poc acartonat i mancat d'aquella llum tant seva.

2.^{on} premi:—«Sant Christ de Sant Mi quel», E. E. Moulines.

Més el fanatisme relligiós que l'Art sembla esser qui ha jutjat aquesta obra. El «Christ» es dolent, dolentíssim, mancat d'estètica, factura, llum... dibuix, amb una paraula, crec que he sufrit més jo mirant-lo, que ell havent-lo enclavat.

3.er premi:—«La penya mascorda (Pollensa)», J. Tudela.

An En Tudela se li ha fet l'ofensa de premiar-li lo pitjor, encara que lo altre no fos gran cosa: Un paisatge inexpressiu i fret, que no es el de Mallorca, amb un primer terme capàs de fer riure a un Sant de guix per l'innocència de l'autor, cosa que no comprenc per esser En Tudela un bon dibuixant.

L'ESCULTURA

Aquí fou Troya:

1.er premi:—«Per Deu i per la Patria», Bartomeu Amorós.

Després de la gran guerra mundial encara ha restat un artista que la *sublimisa* i en fa *Art*. Pero lo mes salàt és qu'el soldat que s'està morint no pot esser soldat ja qu'el Tribunal de la Comissió Mixta l'hauria declarat inutil per estret de pit; i admatent, a pesar d'això, la seva admisió i la seva mort, impossible és qu'es mori aixi com es mor, ja qu'els seus peus l'haguesen enviat a l'altre mon aguantant-lo ben dret. L'esperit de la monge no pot esser més estoic, un soldat s'està morint als seus peus, i ella ni el mira, ni li dona una mà, el deixa sofrir allargat a terra amb una agonia capàs de trencar un cor de pedra.

Al Jurat la nostra més sincera enhorabona.

2.^{on} premi:—«Tors», J. Llinàs.

Si qualque cosa hi ha que sobre-surti dins tot el conjunt de l'Exposició, es aquest «Tors» d'En Llinàs, un poc acadèmic si es vol (fet amb intenció), pero sòlit, definit, que té un caracter i una expressió, i que més que fet amb fanc, sembla cisellat damunt la roca per un artista tremolós virilment de sentiment. L'obra d'En Llinàs es l'única d'els joves artistes que fa presentir un pervindre gloriós, segueca aixi i l'injusticia comesa amb ell siga estimul per altres lluites.

DIBUIXOS

D'els premiats l'únic que mereix citar, es el 2.^{on} premi:—«Estudi», D'En Ferrà.

Es una testa de vella ben construïda i altamente simpàtica a la vista, perque l'Autor ha conseguit dar-li, destrament, caracter i patima; es el carbó, i els tóns, desde el més intèns al més del·licat, segueixen una gradació

exquisida, las profunditats estil·lisadament pronunciades fan resurgir, admirablement aquella carn, la de les velles apergaminades. Acepti en Ferrá la felicitació com a primer dibuixant de l'Illa, segons la mostra, i l'accepti també per no haver admés el premi que li consediren.

I després d'això molts anys, i qu'em puguem veure d'altres, pero no com aquesta, sinó molt millor, i amb un Jurat tampoc com aquest, ¡reverecreu!... i amb un Ajuntament, si fos possible, un poc menos pitjor que l'actual, que no ha sebut sinó fel·licitar a dreta i esquerra, i nombrar amb acció de gracies a la mateixa Comisió, causant de tot lo passat.

Suposam que la lliçó d'enguany no caurà d'ns sac buit i que l'any qui vé podrem contemplar una obra ben acabada.

R. I. P.

L'AURA DE L'ILLOT.

Ciutat de Mallorca—Juriol de 1920.

An En Ramón de Valldaura

Com se coneix, amic Ramón, que teniu el sentiment de la bona estètica i la cama de ferro quant encara gaudiu les bellesses del antic Castell d'Alaró que, gracies a la benvolguda IGNORANCIA, escalarem un bell dia de Maig i baix les caricies d'un sol que frejia ous de lloca.

Som testimoni de que tant vos com l'alegra niarada que anavem dressera amunt faien un valent paper i hauriem feta enveja an els mateixos titans que, segons referencies, escalaven les muntanyes olímpiques a peu coix. Perque no foseu testimoni, en camvi, de la meva flaqueza vos vaix deixá enderrera i quant vos, amic Ramón i els homos de demà que honrarán Mancor, descansaven baix l'ombra hospitalaria de l'antiga esgleieta de la Mare de Deu del Refugi, jo, que som del pla, m'estava, no en posició vertical, sinó en posició horizontal, subaix de la primera porta d'entrada pensant que l'alt en Jaume, be podria haver trasladat el Castell més enllà o Alaró més ensà.

Comprenc que la meva figura era trista pero tenia un atenuant. Així com vos, antic excursionista del pic de Canigó, heu acostumat als vostros deixebles a pujar a Lluch per pa i per sal, jo no escál més costes, ordinariament, que la Costa d'en Rata, la Costa de Plassa i la Costa de Sant Domingo, que son tres costes ciutadanes que me costa es pujarlés.

El Castell m'agradá molt i la vista superbamolt... més, i així com vos, aimant de la poesia, guardau a dins els recorts la roca d'aram i de ferro, tallada a plom demunt l'abisme jo recort un arrós en cranca insuperable, un'aigo puríssima fresca com una rosa i una seca confortant que sa donada donava.. barato. També vaix fruir els plaers del Castell, com vos, sols vos tenc enveja de sa troballa de l'album que m'hauria agradat molt fulletjar. ¿Que voleu que vos diga? Tantsols no vaig veure l'ast d'en Cabrit i

Bassa ni la relliquia de les costelles i tot perque ma parlaren d'anar a veurer *la cova del Rei Moro*, i ma daren *mico*. Cansat de caminar trobarem per tot la roca d'aram i ferro tallada a plom demunt l'abisme i vaig pensar que per veure una cova no era cosa de parodiá el *Salt d'en Fanoi*.

Quant he sabut que a dins el Castell heu trobareu un *album*, per més que destrossat i fet benes, he recordat que per les parets no abundaven tant les inscripcions com a altres parts visitades de Mallorca. Perque vos, bon amic, ja supós que sabeu lo devot que som d'escriure, en dies d'excursió, coses santes i non santes a lloc fins i hasta comuns. Si anau a Lluch, reparau que ni hasta la santa imatge de la Font Cuberta han respetada possant noms i fetxes, per cert, que per criticá l'abús ma vaix tirar *una planxa* fenomenal. A devant l'hospederia de Lluch hi ha uns olms o polls, que d'arbres no hi entenc, que tenen dalt la soca com uns ulls de gegant. Jo, fent ho notá als qui m'acompanyaven, los vaix dir:

—Mirau qu'en te poc de coneixement el que s'ha enfilat per destrossar aquets abres. No poren dir que aquest no fes els ulls grosos.

Tots els presents rigueren a les totes explicantme que allò no eren mes que branques etsequiades qu'el temps feia semblassen ulls dibuxats.

Per civisme, per decencia, per bona historia i per protecció als edificis i plantes hauria d'esser obligatoria l'existencia d'un *album*, a tot Puig, hospederia, Castell i Ermita de Mallorca. Així, els escriptors humils i improvisats no destrosarien arbres, no embrutarien fatxades sinó que, tragent-se suc del cervell, sortirien de la seua ploma ja págines de vida, ja gloses humorístiques, ja les veritats que son tant propies d'un dia d'expansió.

Recort que fa anys, anant d'excursió a un Monasteri de la vostra noble Catalunya un dels seus Governadors, li presentaren l'*Album* propi de la santa casa perque heu consignás les seues impresions *La primera vez que subí a este Monasterio*—va escriure—*era Diputado a Cortes. La segunda vez soy Gobernador de la Provincia. Espero que a la tercera seré Ministro. ¿Y porqué no? Otros más brutos que yo lo han sido.* Posá sa firma i se quedá tant fresc. Mesos después, enterat es govern espanyol de s'escrit el feien dimiti mes aviat que depresa i tot per haver dita una veritat més grossa qu'el Puig Major. Males llengos asseguren si aquest *fulano* ultimament va esser Ministre de Subsistencies. ¡Tot podria esser!

No't vull fastidiar més, Ramón amic. El meu articlet no m'ha sortit poètic com el teu i això es degut a que tu beus l'inspiració de la bella natura mentres jo la bec de la font de la vila, a on si renten els peus els hortalsans. Per això alimenta pero no inspira. Mentres tu vas al Puig de Massanella jo camin pel Puig de Sant Pere.

Llàstima que no puga acceptar quinze dies la teua hospitalitat a Mancor que a les hores, si que desferaria en Riber i en Costa

a sentir la poesia de la terra aquest bon amic que ta cita p'el Maig a Randa a major gloria de L'IGNORANCIA.

PAU DES PLA

La Capella de Manacor

Diumenge passat tengué lloc el concert organiat per la benemèrita societat «*La Filarmónica*» i l'Empresa del Principal.

Un èxit grandios que no tenim peraules per expressarho, fou aconseguit per la *Capella*, que ha tornat reneixer i que amb una justesa admirable de conjunt, i amb una maestria que denota estudi i amor, feren que'l públic es sentis corpres. Els sincers i forts aplaudiments que la concurrencia tributava als coristes i al respectable sacerdot Rvd. don Andreu Pont, fou una prova elocuentíssima que la reparició de la *Capella* era esperada amb un vertader anel. *Santa Nit* de Beethoven, *Pastoreta* Vives, *Ploma de perditu* Alió, *Balanguera* Noguera, *Espera ànima meva* lletra i música d'En Bach traducció per Na Maria Antonia Salvà, *Jesu dulcis Victoria*, *Emigrant* Vives, *Barcarola* Mendelssohn, *Canço dels nois* Grieg i *Serenata* Oto heu tengueren que repetir, això demostra que l'èxit va esser eloqüent.

Als coristes i a D. Andreu Pont los donam la nostra mes sentida—encara que humil—felicitació.

Be mereixen l'apoi moral i material masses chorals com aquesta i l'*Orfeo Mallorquí* qui apesar de tots els vents s'haguantat ferm.

I a proposit d'això, que pensa fer l'Ajuntament?

Perque val a dir que una subvenció per part de les Corporacions regionals es ben necessaria, no tot a d'esser protegir una branca de les belles arts.

Creim que dins l'Ajuntament hi ha reitgadors que podrien fer qualche cosa en aquest sentit i que sinó s'aconsegueix ara de moment, s'aconseguiria més tard, una subvenció que per no tenir-la s'han de veure amb una vida precaria.

Es arribada l'hora d'alsar els cors, es arribada l'hora de fer resurgir el nostro esperit mallorquí.

RAMÓN DE FONTCUBERTA.

NIT D'ESTIU

Res tan sugestiú com la poesia de les nits estiuenques. Assegut a un balanci, prop de la mar, els ulls mig uberts, per dar-li mes encant a la dolça visió de la badia de plata banyada per la pàlida llum de l'eterna enamorada, jo no us sabria dir en veritat si restava despert. La quietut de la nit convidava a pensar amb anyorança en los recorts mes dolços de la vida. Sucessivament assaltaven ma memoria els fets qu'en no llunyana data constituïen casi exclusivament la felicitat de la meua existencia i que per causes naturals i gens extranyes es convertiren en tristes decepcions d'il lusionat. Quants n'hi

ha que exaltats per sa fogosa fantasia i enganats per les apariències, han begut en el daurat càlç de l'amargura, pensant ensaborir el licor de la felicitat! Mes aquesta, com famiella qu'es, s'obrina sempre en fugir del qui la cerca i l'ambiciona i s'entrega an el que menys l'estima.

Inutilment es buidaran el cap els qui reflexionin sobre aquest punt. Tants de filòsofs i escriptors com hi ha hagut i heu ha a les hores, no tenen altre modo de comprendre la felicitat, mes qu'aconhortantsé amb lo que se té. L'ambició, segons ells, es el seu major inimic.

Ensopit amb aquestes i altres reflexions, havia oblidat que me trobava al *aire libre*; el murmurí de les ones que suaument venien a besar casi els meus peus; el *cant* monóton i estrident dels incansables grins, molt abundants dins els restois dels horts veinats; l'hermosura resplendent de les estrelles que pipelletjaven i que corrien cada instant com a cohuets, no eren suficients atractius per enretirar-me de la nostàlgia, que dolça, insensiblement, s'apoderava del meu cor.

L'astre melancòlic de la nit que tants de poetes ha inspirat ja arribava al final de son camí; dins l'immensa planura d'aigua, un llaut de pescadors bogant bogant s'allunyava amb l'acompassat moviment dels remes que l'empenyien...

I amb el cap cansat de pensar i els ulls d'estar uberts, vaig dormir-me acariciat per l'oratjol de la matinada que removía els meus cabells.....

JOSEP MORA

LA POSTA DEL ART

(Acabament)

¿l'Arquitectura? ¡pobre arquitectura! La major part d'edificis moderns sembla que estan condemnats a ser el camp d'observació d'un estol d'arquitectes sensa consciencia artistica. Aquella falta d'unitat d'estil, aquelles lucubracions plásticas que veim demunt portals i finestres mal engarbullades i de poc efecte estètic, ben alt demanen que desterrin de terra de cristians, si es que no se vol fusellar, l'autor d'els seus dies.

De l'Escultura porem dir que amb dues pessetes porem tenir ben elegant i vistosa una Venus de Medicis... d'argila.

¡Desventurat d'el qui li ha pegat la corolla d'escriurer retxes curtes! Per aquest la posta del art es més sensible. ¡Quants en trobaríem que fins-i-tot han de pagar per veurer publicats els seus ripis poètics... en els nostres temps de prosa? El periòdic ha mort, el llibre de bon fi doctrinal i recreatiu, no tenguent altre remei aquest, per perllongar la seua migrada existencia, que recorre a l'atractiu misteriós d'un titol cercat habilment o sino a la groseria, an el xiste irritant i de mala llei, a la narració de la vida més realista i embrutidora, tota farcida d'aventures extranyes e immorals, bassiots de llot aont la juventut lleugera d'els nostres dies e-li deixa ben prest, l'innocencia, i mata la bona llevó d'el sentiment religió i de ciu-

tadania. Per molts val més una relació circunstanciada d'un crim aon sobressurti com a per encant, el refinament més sanguinari i bestial mesclat amb el misteriós enginy de l'autor del fet salvatge, i repugnant qui ha sabut rodejar-lo d'ombres espesses a la Autoritat, i allà veureu seguir amb afany tots els detalls d'el crim, totes les passes que ha donades o no pensa a donar la Guardia civil, acaramullant el periòdic ombres damunt altres ombres amb un castellá tan criminal de sa gramática com de la consciencia d'els lectors, per tal que romanga sempre viva l'expectació pública i amb això anar augmentant sa tirada que's negoci. I perque no així, si els articies sobre coses trascendentals i de utilitat pública cansen per esser llargs i d'aquesta manera van morint en mans d'un folletí casi sempre ridicul per lo inverosímil i quant no e-hu es, en mans de les notes curtes de societat o polítics. La premsa més llegida es la que se viu del crim i quant a l'orde del dia no n'hi ha cap, de la desvergonya, de la calumnia, de la revolta, de... amb una paraula de tot lo que no's casa amb un esperit culte, de tot lo que no combrega amb l'art.

Si es el teatre, mor de tassis galopant. El Cine més sovint desmoralisador es estat el *bacillus* més actiu. Els deus de l'escena castellana son a la posta i els autors que encara avui consequeixen entretenir els vespres a l'aristocracia desenfeinada i farta de tot, i els diumenges de-cap-vespre amb una *zarzuela* lleugera el festetjament innocent de soldats i criades... *libres de servicio*, moriran també sense deixar dins els teatres altre cosa més que un *baratillo dominical* aon vendre-hi les seues obres a preu de paper per embolicar espicies o un lloc aon vendre-hi xucladors i golosines p'els fills de senyors, que pererosament arrosseguen, ploradors i golosos. Pero consolem-nos; quant l'art fassi del tot les derrerres, els qui hem sentit un vertader amor p'el seu reflorent dins l'*hidalgua* Espanya castellana, tan gloriosa altre temps, mos cuidarem de cantar aquell himne, que ni fet aposta per aquest acte, d'En Sinesio «A la Bandera Española» declarat obligatori per Real Orde, pero que més bé poria haver-se declarat obligatori... ¡per tocar la queda! Literariament es un *esperpento* i té lo menos possible de fibra fundament patriòtica.

Amics. l'art se pon; girem els ulls cap a llevant, confiats que ha de lluir el sol d'un demá lluminós, que fecundi amb nova vida la terra.

TEOFIL LULL CLARINET

VISIONS

Aquell dia era passat per la Redacció de L'IGNORANCIA a recullir «L'Atlàntida»; que aquests fou el volum qu'hem donaren, i que jo remerci an el Sr. Director.

Fera estona qu'hem girava dins el llibre i mos ulls, no volien aclucar-se. Al poc els meus

terns, que descansaven de les fatiges del dia damunt una cadira, començaren a pendre formes extravagants i una serie de visions, més que rares, m'atormentaven.

No vos cregueu que m'hagués emocionat l'incendi del Pirineu o l'enfonsament de l'atlàntida i are me l'afiguras dins ma imaginació: no! la causa d'aquell insomni era solsa-ment una simple invitació rebuda.

Poc després d'haver sopat me donaren un sobre, dins el qual hi havia un B. L. M. del president de la societat *La Galvana*—de la que jo en som soci de mèrit per la molta afició que tenc a dormir molt i fer poca feina, sport a qu'es dedica en preferencia aquesta benemèrita societat que tan de bé reporta a la joventut—diguent-me qu'hem transmetia l'acort de la junta directiva de pregar-me acceptás un dinà qu'es celebraría a mon honor a l'Hotel Villa Bleda.

No es qu'hem sabés greu anar a treure la panxa de mai any, no, lo que jo temia era que imitant lo que fan an els artistes de bon de veres no ho volguesin fer amb mi i ja tenia per rebudes les invitacions del *Gran Círcol del Menjadors de Crancs*; les de *los Compañeros de oficina*; la *de una Peña de amigos*; la *de co-clientes del barbero*; *idem idem* del llimpia botes; dels *vecinos de la casa donde habita*; etc., etc. i jo per no apareixer un *artista* de pa en fonteta sensa altre remei que l'assistir a tots aquets actes i escoltar a cada un d'ells les consabudes *elaunes* amb mes o manco etzura de discurs elocuentissim oferiat-me l'homenatge, i haver de recitar o de lletgir part o íntegre el treball premiat... i fins i tot me vaig figurar qu'hi havia un retgidor capàs de proposar que *constase en acta la satisfacció de la corporación por el éxito alcanzado* i felicitar-me amb un ofici—i no de *requiem*, entesos?

I com apoteosis final, com epileg de tanta *felicitat* i *alegria* s'ha m'aparesqué: una botella de *Carabaña*, oli de recino i *pagliano*; tres coses distintes i totes elles bones per fer *bugada*, cosa deplorable per un soci de mèrit de «*La Galvana*» que deu haver de tenir un *sant* horror a tot lo que sia treball.

Creis-me es una cosa molt engorrosa esser premiat.

PERE VENTAFOC.

CA NOSTRA

Rambles, 10 pral.—PALMA

D. _____
resident a _____ carrer de _____
n.º _____ pis _____
ja ferse soci de l'entidad (1) _____
satisfent la quota mensual
de (2) _____ cts.

(Firma)

(1) Indica el nom de la societat a la qual pertenes en l'Agrupació d'Ignorancis, S'Indica el nom de la societat a la qual pertenes en el Centre Regional.
(2) La quota mensual es d'una pesseta.

CANÇONS

Un clavell a la finestra
de molta gent es mirat;
alsa els ulls, clavell daurat
que per tu se fa la festa.

Rossinyol de primavera
ja pots comensa a cantà
perque de cop hi haurà
a redols qualque cirera.

Garrideta, quant seràs
madona de sa fonteta
si venç per una gerreta
d'aigo, que no m'en daràs?

Si tenc l'estimat moreno
tot això no vol dir res,
la Verge de Lluch heu es
i porta tant de salero.

En el mes de juliol
fas festa, nina garrida
ramell de murta florida
hermosa cara de sol.

Estava que m'abrassava
per l'amor d'un jovenet
quant mes bevia mes set,
l'aigo del pou aixugava.

Voldria esser corriola
del pou de Son Carrió
per veure la meva amó
quant treu aigo tota sola.

En aquesta cantonada
hi ha florit un roser,
de quatre roses que te
sou la mes bella, estimada.

L'ESPIGOLERA.

Biblioteca CA NOSTRA

Hem rebut:

Per la Valoració Internacional de Catalunya.—per En Joan Estelrich.

Pensaments.—Pascal

El llibre de les dones.—per Ivon L'Escop.

Moltes gracies, amics. Ja veureu com a poc a poc i cadascú posant-hi lo que bellament pot donar arribarem a tenir una bona biblioteca.

L'IGNORANCIA

Redacció i administració Rambla, 10 pral.

D. _____
resident a _____ carrer de _____
n.º _____ pis _____ es sus-
criu al setmanari popular L'ignorancia, sa-
tisfent la quota trimestral de 1'25 pts.

(Firma)

Amics de L'ignorancia: ompliu amb un nom d'un nou sus-
criptor aquest bolletí.

Berbes

—Homo, no te veuen per cap part. Per on te fiques?

—A ca meva. Me costa car es lloguer i vui aprofitar-lo.

Un atlot intel·ligent.

—Com, Pepet, te pots menjar aquesta ensaimada sense pensar amb la teva germana?

—No's veritat. He pensat sempre amb ella, tement que's presentàs abans que me l'hagues acabada.

Un viatger, després de recórrer durant una setmana una comarca que seguit seguit hi plovia, pregunta a un del país:

—Plou sempre an aquesta terra?

—No senyor, devagades neva.

A un tribunal:

El Jutge: precensia vostè el comens de les discussions entre els esposos?

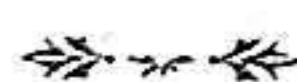
El testimoni: Si, senyor, vaig esser invitat al casament.

TRENCA-CLOSQUES

GEROGLIFIG

AKVI CAS-CAS-QUES-QUES
QUIS-QUIS-COS-COS

UN PAGÈS DES PLA.

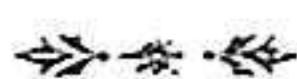

AMBIDEXTRE

1 2 3 4 5— Nom d'homo.

5 4 3 2 1— » d'un artista.

PORQUERET DE LA PELLIÇA.

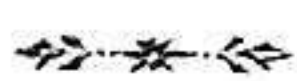

CAP I COUA

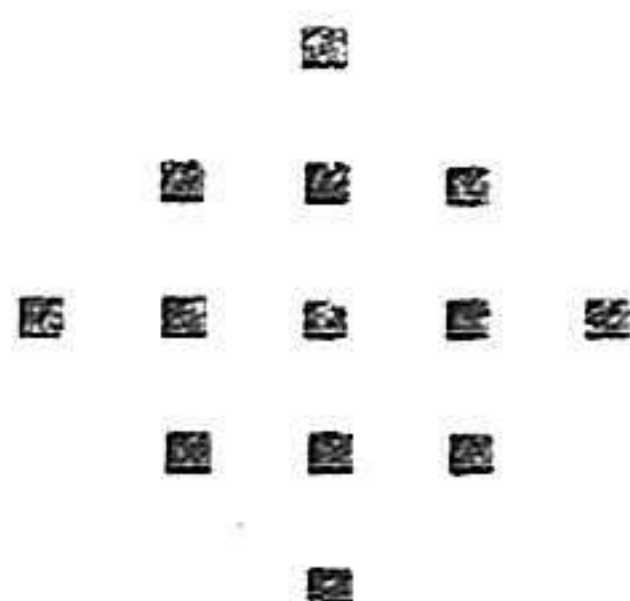
1 2 3 — Abans d'esser homo.

3 2 1 — » » » » »

FABI L.

ROMBE

Sustituir els punts per lletres de manera que se llegeixi tant horitzontal com verticalment: 1. Consonant, 2. Extensió d'aigo, 3. Objecte d'escola, 4. Patria dels beneventurats, 5. Consonant.

BERGANTELL.

SEMBLANCES

1. En que s'assemblen L'IGNORANCIA i el Sol?

3. I l'Exposició Regional i la «Ca'n Morro»?

PORQUERET DE LA PELLIÇA.

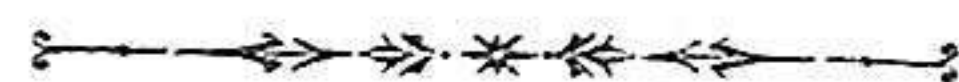

PROBLEMA

A demunt un arbre hi ha 5 gorrions; passa un caçador tira un tir i en mata 2. Quants en quedaren demunt l'arbre?

PASTORET DE LA VALL.

Fins dijous qui vé si Deu ho vol i Maria.

Solucions del número passat:

Al Geroglific: Notari.

Al Rombe; M, Mas, Mateu, Seu, U.

A la Fuita de consonants:

Quan jo seré bergantell
que de vega voldré anar
mon pare, per festetjar,
m'heu de comprar un capell.

A la Xarada: Mila.

A la endevinaia: La moixa.

A la Semblanca: En que son notes musicals.

JOANET DE SA GERRA.

CORRESPONDENCIA

Esther.—Que teniu que fa temps no rebem res vostre?

Titinyoli.—La donarem al que s'en cuida.

Aquesta l'hem entesa, al manco. L'altre no varem sebre quin era el motiu.

Anton.—Rebut lo vostre. Està be lo de la subscripció. Les poesies anirán. *L'Hivernada* la guardarem en cartera.

Flor de l'illa d'or.—Gracies, pel n.º La poesia anirà, tendrem en compte lo que mos deis a la postal.

Pau.—Aixi mos agrada que s'enlairi el cor. Anirà.

Moingruceli.—Encara tenim una poesia vostra en cartera.

Aristotil. Qui sou vos? Digaunos si voleu fer una cosa continuada, i vos ferem un clixé per anar de capselera.

Procurau posar-hi, an les converses, molta sátira.

Als subscriptors

Tenquin en compte que si hi ha qualque falta en la repartició, es contra la nostra volentat.

A s'imprenta d'En Sebastià Pizà s'ha rebut un nou i variat surtit en tarjetes de fantasia per casaments i de visita, com també s'han rebuts un grapat de tipus nous apropiats per dits treballs.

Tip. de Sebastià Pizà